

srepro, jeza mu udarja čez lice. Vstaja. Brez besede mu nenadoma pripelje zaušnico, da se je vse zavrtelo.

»Tat! Kradel si!... Zgini!«

Včasi zaboli kriva beseda bolj kakor rezek udarec. In ta bridki hip si je Sandi zaželel, da bi ga oče tepel in tepel toliko časa, da ne bi mogel nič več misliti, kaj mu je prizadejal z besedo. Tako pa je zdaj planila nadenj ena sama, kakor meč ostra beseda, se nenehoma zasajala v njegovo srce in mu ga sekala na tisoč bolečih koscev. In ta beseda se je imenovala: Krivica.

Opotekel se je v kot, kjer je čemela prestrašena Itka, in se naslonil na vlažno steno. Rad, nad vse rad bi bil jokal, pa ni mogel. V njem pa je sekal, sekal meč rano, ki se ne bo nikdar zacelila.

Tega seveda ni videl, da je oče za hip sklonil glavo, spoznavši, da je bilo vse to napak, in se s klobukom na glavi napotil skozi vrata ter ob slovesu pogledal nanj, kakor bi mu hotel reči dobro besedo. Ne, tega ni videl Sandi, pač pa je slišal, da mu je oče siknil še eno bolečo besedo: trma, zalopuhnil vrata in stopil na cesto.

V kuhinji pa je ostalo kakor za mrličem. Boječa mati je raje molčala, da se ni oče še bolj razburil. Zdaj je stala pri zakajenem štedil-

niku in strmela s suhimi, a pekočimi očmi v nesrečno moko na mizi. Ni se upala tolažiti otroka, ker se je bala, da bi se mož nenadoma vrnil in ji zameril, češ, da daje potuho.

Sandi tega tudi ni pričakoval, a bolelo ga je kljub temu vse to, saj bi nemara mater celo odrinil, če bi ga prišla božat. Človek nikoli ne vidi drugemu v dušo, a če bi Sandi vedel, da je očetu žal in da je materi hudo, bi se ob prvi priliki pritislil na njuno srce...

Mehka ročica leze po Sandijevi roki. Blagodejno kakor topel žarek. Itka se je pritislila tesno obenj. Nepremično gleda vanj s solznimi očmi.

»Ne jokcaj, Sandi! Saj si moj!«

In veliki deček pusti, da ga mala sestra z veliko glavico in privzdignjeno ramo vsega mehkega odvede k mizici pod oknom.

»Šivajva petelinčka,« pravi in mu potisne iglo s koncem med vlažne prste.

Sandi ve, da ji tega ne bo nikoli pozabil.

Kaj to, če bijejo ledene kaplje ob okno, če brizga izpod avtomobilovih koles redko blato v šipe, če je zunaj in znotraj kakor v brezupni kleti! Saj gori med dvema majhnimi, težko izkušanimi srčeci močna, svetla lučka ljubezni...

(Dalje prihodnjič.)

SVETI VEČER

*Nocoj tako je tiha noč,
srce bi kar molilo,
neznano radost, čar neznan
nocoj je zaslutilo.*

*Nocoj tak blažena je noč,
prav kot povzdigovanje.
Srce bedi in vendarle
nam sanja rajske sanje.*

*Nocoj tako je svetla noč,
ko da nam dan zasijal je,
srce zdaj ve: nocoj z nebes
Bog sina nam poslal je.*

Danilo Gorinšek